

mission

HOPP. SAMARBETE. FRAMSTEG.

MISSION 2019 NUMMER 1

Kallade att tjäna

RELIGIONSMÖTEN I OMAN

BERÄTTELSE OM HOPP - VI FIRAR 160 ÅR

FINSKA 1859
MISSIONSSÄLLSKAPET

KONTAKTUPPGIFTER

Understödskoordinator
Britt-Helen Lindman
tfn 020 7127 266

Kommunikatör
Joanna Lindén-Montes
tfn 020 7127 264

Koordinator (församlingskontakter,
vuxna och frivilliga)
Charlotte Steffansson-Myrskog
tfn 020 7127 282

Koordinator (församlingskontakter,
barn och unga)
Maria Westerling
tfn 020 7127 242

Projektkoordinator i Österbotten
Camilla Skrifvars-Koskinen
tfn 040 6535 650

Följ med senaste nytt på

www.facebook.com/finska.missionssallskapet
www.youtube.com/mission.fi
www.twitter.com/felm_svenska
www.instagram.com/finskamissionssallskapet

mission 160:e årgången

Utgivare: Finska Missionssällskapet,
www.finskamissionssallskapet.fi

Besöksadress: Magistratsporten 2 A
00240 Helsingfors

Postadress: PB 56, 00241 Helsingfors

Telefonnummer till växel: 09 12971

Beställningar och adressändringar:

tfn 020 7127 282,

fms@finskamissionssallskapet.fi

REDAKTIONEN

Chefredaktör:

Marika Björkgren-Thylin

tfn 020 7127 265

Redaktör: Joanna Lindén-Montes

Redaktionssekreterare:

Britt-Helen Lindman

ISSN 0357-296X

Mission är en gratis kundtidning som utkommer

4 gånger om året i 4 700 exemplar. Tidningen är tryckt

på miljövänligt papper.

Designkoncept: Antonomia Ab

Layout: Montes AVP

Tryck: FORSBERG

LEDARE

MARIKA BJÖRKGREN-THYLIN
CHEF FÖR SVENSK SERVICE

Hoppet i centrum

Finska Missionssällskapet firar i år sitt 160-årsjubileum. Som tema för jubileumsåret har sällskapet valt 160 berättelser om hopp. Personligen är jag mycket glad över detta tema.

För det första är hoppet just det som den kristna tron handlar om, kärnan i det kristna budskapet. Utan Guds kärlek och det hopp vi har i Kristus är vi inget. Genom Kristus kom hoppet om räddning och liv för evigt in i världen.

För det andra är hoppet själva grunden för Missionssällskapets arbete. Vår uppgift är att så hopp och frön av Guds kärlek där förtvivlan, rädsla och modlöshet råder. Vi kan genom vårt arbete väcka drömmen om en bättre morgondag med skolgång, utbildning, arbete och försörjning också för dem som inte fötts med en sådan social bakgrund att detta skulle vara självklart eller med de materiella förutsättningarna för detta. Vi kan öppna fönster av hopp om en framtid med mindre våld, förföljelse, diskriminering och utanförskap. Vårt uppdrag är att hålla hoppet levande om en värld som präglas av kärlek, fred och rättvisa.

För det tredje är det viktigt att understryka att det inte bara är vi som arbetar på Finska Missionssällskapet som skapar berättelserna om hopp, utan att vi alla är med och bidrar. Varje bön som betts för missionsarbetet, varje slant som lagts i kollekten, varje inbetalning till en insamling, varje strumpa som stickats och varje kaka som bakats och sålts för missionen har på sitt sätt varit med och gett upphov till berättelserna om hopp.

Idag behöver vår värld hoppet lika mycket som när Missionssällskapet grundades, om inte ännu mer. Du är kallad att vara med och sprida hoppet både här i din vardag och till nödställda systrar och bröder i andra delar av vår värld. Har du funderat på vilka berättelser om hopp du redan har fått vara med och skriva? Och tänk på vilka livsberättelser du ännu har möjlighet att vara med och påverka!

På årets missionsseminarium som äger rum lördagen den 11 maj i Petrus församling kommer temat hopp att få stort utrymme. Rubriken för seminariet är Vems är framtiden och hoppet? Boka in denna dag redan nu!

Vår jubileumsinsamling går till att tända hopp hos de diskriminerade och utsatta grupper där hopplösheten och missmodet är som störst just nu. Mer information om insamlingen hittar du på www.finskamissionssallskapet.fi/160-arsinsamling

Marika Björkgren-Thylin

Christine Nyandoro lagar mat i byaledarens kök i Gwai, Zimbabwe. Hon är med i en mormorsgrupp, som tar hand om nästan 600 barn i området. Många av barnen har blivit föräldralösa på grund av aids. Mormödrarna hjälper barnen på många sätt, till exempel med läxläsning och en trygg närvaro. Barnen får lära sig trädgårdsskötsel, hönsuppfödning och hushållsarbete.

FOTO: Heidi Tirri

AKTUELLT

FINSKA MISSIONSSÄLLSKAPET FIRAR 160 ÅR – HOPP TILL UTSTÖTTA

Under år 2019 firar Finska Missionssällskapet sitt 160-årsjubileum. Organisationen grundades 19.1.1859. Som en symbol för de år som Missionssällskapet fått vara med och sprida hopp i världen lyfter vi upp berättelser som handlar om just hopp. Vi vill visa hur utsatta människor får hjälp på olika håll i världen. Berättelserna publiceras bland annat på Missionssällskapets Facebook-sida. En jubileumsinsamling pågår också under året. De insamlade medlen riktas till utsatta och diskriminerade folkgrupper i olika utvecklingsländer.

FINSKA 160
MISSIONSSÄLLSKAPET

ROLF STEFFANSSON SPRINGER TUSEN KILOMETER

Motion & Mission utmanar med en motionskampanj under vårterminen! Vår verksamhetsledare Rolf Steffansson siktar på att löpa 1 000 km under året – vad har du tänkt göra? Du kan antingen delta på egen hand eller så startar du en grupp i församlingen. För prestationerna betalar man antingen själv en summa eller så värvar man sponsorer. Deltagarna bestämmer själva till vilket ändamål de insamlade medlen går: allt från biblar till trädplantor och moderskapsförpackningar finns. Skriv ut en egen motionskalender på våra nätsidor:

www.finskamissionssallskapet.fi – Kom med.

Rolf har sprungit över hundra kilometer i januari. Foto: Annika Steffansson

Tacka Herren, åkalla honom, berätta för folken om hans verk!

Ps 105:1

Pastor Sim (till höger) tillsammans med sin man Weerapong Sampachanyanon i Mukdahan.

Kallelsen ledde henne att jobba bland fattiga

Pastor Sim var bland de första kvinnorna som i april ifjol vigdes till präst i Thailands lutherska kyrka. Under prästskjortan klappar ett hjärta som rymmer många fattiga och utsatta barn. Pastor Sims arbete bland barnen i Mukdahan är ett av målen för årets fasteinsamling.

TEXT OCH FOTON: PIRRE SAARIO

Jag har kommit till Mukdahans lutherska kyrka i nordöstra Thailand. Med mig har jag Leena Helle och Kirsi Salmela. Leena har arbetat inom kyrkans diakoniarbete i 16 år. Hon är ansvarig för allt det kyrkliga arbete som Missionssällskapet bedriver i Sydostasien. Kirsi verkar

inom fadder- och ungdomsarbetet.

Vid borden bak i kyrkan sitter skolelever och gör sina läxor. Sen väntar kvällsmat, som för många av barnen är den enda riktiga måltiden de får under dagen. På helgerna får barnen lunch då de kommer till kyrkan för att studera engelska och få

stödundervisning. På söndagarna hålls gudstjänst i församlingen som har cirka 300 medlemmar.

FISKARDOTTERN SOM BLEV PRÄST

Pastor Sim (54) bjuder in oss i sitt arbetsrum. Sim heter egentligen Jongkolnee

Sampachyanon, men thailändarna använder ofta bara smeknamn på varandra. Sim berättar om sitt liv.

”Jag växte upp i en fattig, buddhistisk familj med tio barn. Min pappa var fiskare men han var nästan arbetsförmögen. Han och mamma sålde fisk på torget. Många av mina syskon jobbade hårt. Jag tog hand om mina småsyskon.”

Sims skolbakgrund räckte inte för att bli sjukskötare. Lärarstudierna avbröt hon ganska snabbt. Sedan gifte hon sig med en man som studerade juridik.

År 1987 fick Sim kontakt med ett danskt missionärspar. ”De hjälpte barn på många olika sätt och detta gjorde ett starkt intryck på mig. Jag undrade varför utlänningar brydde sig så mycket om fattiga thailändare.”

”Missionärerna läste Bibeln varje dag och då började jag också läsa den. Den heliga anden berörde mig och Guds kärlek och frid fyllde mitt hjärta. År 1989 blev jag döpt. Jag lockade min man med till kyrkan och så blev även han kristen.”

JOBBAR BLAND FATTIGA

År 1999 inledde Sim fyraåriga teologistudier vid teologiska seminariet i Bangkok. Hennes man stannade hemma för att sköta barnen. Under sitt praktikår jobbade Sim i Mukdahan.

”Jag ville förmedla evangeliet, men jag visste inte hur jag skulle närma mig människorna”, berättar Sim. I omgivningen bodde många fattiga barn och arbetslöshet och alkoholism var vanliga problem. Mukdahan var också ett av centren för människohandel i området kring Mekong-floden.

Efter skolan kan barnen komma till kyrkan för att göra sina läxor. På bilden 13-åriga Portip Somngam (t.v.), Jutams Sisuk och Apinya Pratoomthong.

Många av barnens föräldrar satt i fängelse, ofta på grund av droger. ”En gång träffade jag en 9-årig pojke på gatan. Jag frågade varför han inte var i skolan och han svarade att läraren slår honom. Hemma hade han ingen som kunde hjälpa honom med läxorna eftersom båda föräldrarna satt i fängelse.”

BARN VÄLMÅENDE ÄR LEDSTJÄRNAN

Sim hjälpte barnen med läxorna, gav dem filter och kläder och höll dem rena. Hon förde dem till läkare och tog pengar ur egen plånbok för att kunna ge dem mat. Hon hälsade även på barnens föräldrar i fängelse.

”I början var människorna rädda för mig eftersom de trodde att jag skulle omvända dem. Genom mina handlingar ville jag ändå visa dem Guds kärlek och den frid i hjärtat som Han kan ge.”

Sims kallelse har också alltid varit att ge upplysning om barns rättigheter och hjälpa barn som utnyttjats. Hon kommer ännu ihåg en sexårig flicka som blivit våldtagen och som hon hjälpte att komma i trygghet.

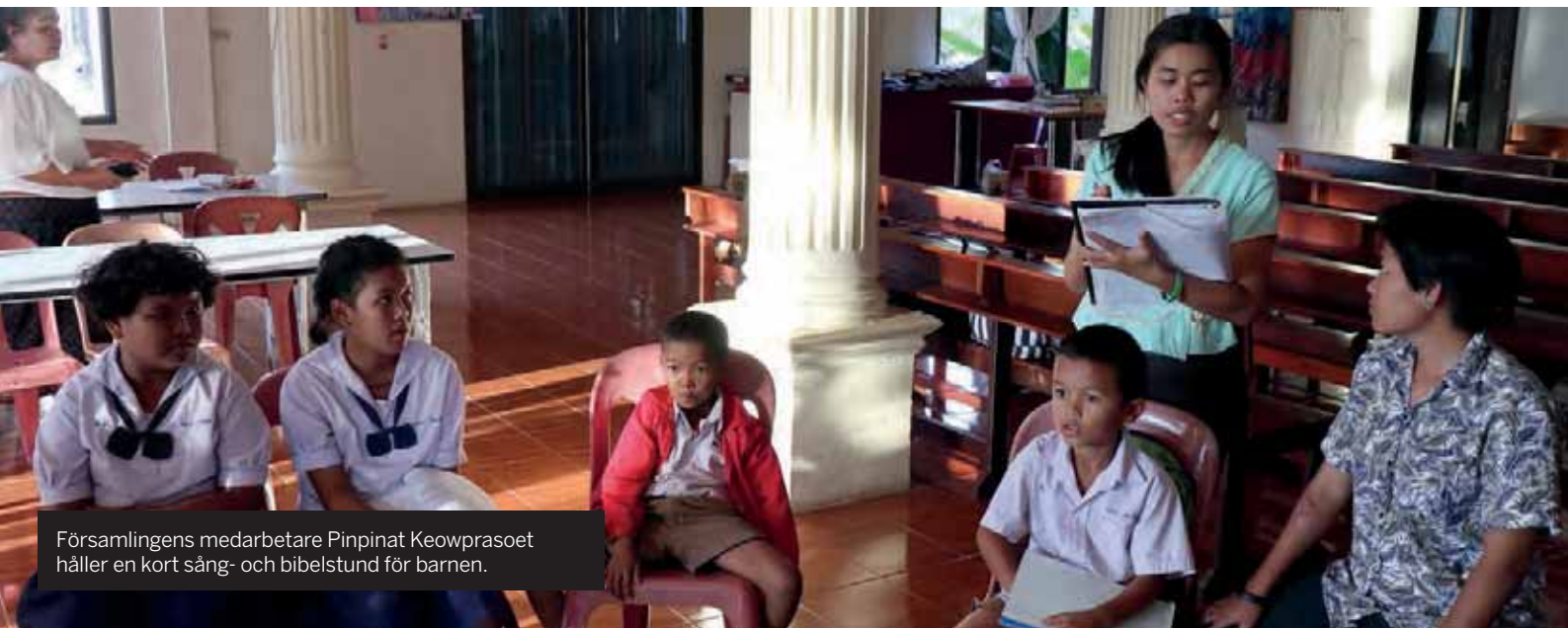
Efter att ha slutfört sina studier år 2005 återvände Sim med sin familj till Mukdahan och fortsatte arbetet bland barnen.

”Jag trodde att kvinnor skulle kunna bli präster någon dag, men jag trodde inte det skulle hända under min livstid.”

I april 2018 blev Sim och en annan kvinna vigda till präster, som de första kvinnorna inom Thailands lutherska kyrka.

SKOLAN ARBETAR FÖR JÄMLIKHET

På eftermiddagen besöker vi Myangmai skola. Skolan har 125 elever, varav 10 får fadderstöd via Finska Missionssällskapet. Rektor Kittipot Kotsupon berättar att det

Församlingens medarbetare Pinpinat Keowprasoeit håller en kort sång- och bibelstund för barnen.

Faddereleverna idrottar varje torsdag.

i området förekommer våld, alkoholism och utnyttjande. En del av föräldrarna kommer från Laos och är papperslösa. Många föräldrar sitter i fängelse eller så har de lämnat barnen hos mor- och farföräldrar eller grannar och åkt iväg för att söka jobb på andra orter. Lärarna är glada över att kyrkan på eftermiddagarna erbjuder barnen stödundervisning och hjälp med läxläsningen.

Följande dag besöker vi också fängelset i Mukdahan. Med på resan följer Kati Häkkinen och Jenni Hietanen, som hör till föreningen FINWA – en förening för finländska kvinnor som bor i Thailand. FINWA stöder kyrkans diakoniarbete. Till fängelset hämtar vi med blöjor, mjölkpulver och annat.

Vi träffar den nya fängelsedirektören och Sim överrätter en fruktkorg och häl-

sar honom välkommen. Hon frågar också om hon får be om Guds välsignelse. ”Bön är alltid bra”, svarar fängelsedirektören. Han är buddhist, men har gått i en katolsk skola. I det här fängelset finns 2900 fångar, varav 200 är kvinnor. På innergården sitter ca 60 kvinnor och väntar på oss. Pastor Sim talar om att vi alla är lika inför Gud, oberoende av om vi är fria eller fångar. Åhörarna ser ut att suga i sig varje ord. Sim ber också högt. I Thailand är tron en naturlig del av livet.

Då vi åker iväg funderar jag på pastor Sim. Hennes iver, humor och sunda självförtroende har gjort intryck på mig. Då jag intervjuade henne sa hon bland annat: ”I Romarbrevet talas det om kärlek, frid och rättfärdighet. Detta borde vi koncentrera oss på. Detta borde leda oss i allt vad vi gör.”

Finska Missionssällskapets fadderbarn går i Myangmai skola. Kirsi Salmela, som i december återvände till Finland, har fungerat som fadderkontaktperson i Thailand.

DELTA I FASTEINSAMLINGEN

Du kan delta i fasteinsamlingen genom att betala in en summa till **FI38 8000 1400 1611 30**, märk gåvan **F2019**. Pengarna används bland annat för thailändska kyrkans diakoniarbete, för att hjälpa barnen i Mukdahan och för att besöka fängelset där.

Finska Missionssällskapet stöder den lutherska kyrkan i Bolivia. Medlemmarna tillhör olika urfolk.
FOTO: ARI VITIKAINEN

Pia Kummel-Myrskog: Finns det skörtar i Bolivia?

Ett samarbetsmöte med *Herättäjä-Yhdistys* tog mig till Wanha Karhunmäki i Lappo en dag i september. Där finns förutom den gamla folkhögskolbyggnaden också ett körtti-museum. Det återger i storslagna fotografier och med autentiska dräkter och inredningar den väckelserörelse som haft så stor betydelse för trakten men också för hela kyrkan och missionen.

Trots att jag är österbottning är den finska pietismen, *körttiläisyys*, mest bekant för mig i teorin. Olika väckelserörelser känner jag till i praktiken men de har haft andra attribut. Jag har aldrig deltagit i några *seurat*, dvs. andliga sammankomster inom den finska pietismen.

Skörtrörelsen fick sin början med Nilsiabon Paavo Ruotsalainen's väckelserörelse i början av 1800-talet. Men pietismen startade redan före det i Europa genom Jakob Spener och hans fromma önskningsar (Pia Desideria) och möten i hemmen. Den egna omvändelsen och tron betonades framom den kollektiva och regelmässiga ortodoxin som rådde. Pietismen breddade

ut sig i hela norra Europa som en luthersk väckelserörelse.

Allt det här var väldigt intressant att gå omkring och bekanta sig med så handfast igen. Det kändes finskt och hemma, där i Österbotten. Men det hemvanda blandades också med tankar på följande dag när jag skulle resa till Bolivia. Jag var inbjuden till Bolivias lutherska kyrkas (IELB) åttiöårsjubileum, och resor kräver alltid sin mentala förberedelse.

Väl framme i La Paz var det inte pietismen jag hade väntat mig att stöta på igen. Men pietismen är en betydande faktor när man vill förklara den lutherska identiteten i Bolivia, sade festtalaren David Wunsch. IELB kan hitta sitt kyrkliga släktträd i Norge, fortsatte han. Norrmännen Hans Nielsen Hauge och Lars Olsen Skrefsrud var andliga släktingar till de missionärer som kom från Minnesota till Bolivia.

Hauge hade i Norge blivit medveten om sin synd och nådens styrka och känt sig kallad till ett moraliskt liv och till att dela sitt vittnesbörd. Många emigranter från Norge kom till Minnesota som medlem-

mar i hans rörelse, haugianismen. Skrefsrud å sin sida grundade efter en radikal omvändelse Santalmissionen i Indien och besökte också USA.

Pietismens tankegångar om att tron måste bli aktuell för var och en personligen slog rot i den bolivianska kontexten. Det räckte inte att höra ordet utan det måste nå in i hjärtat så att den heliga Anden fick verka där. Pietismens arv syns enligt Wunsch i predikan och undervisning och hur IELB lever. Den syns i satsningarna på skolor och diakoni och på att människovärdet fått så stark profil i IELB.

Liksom i Lappo har pietismen i Bolivia haft betydelse för samhällets utveckling. Den kan inte separera tron och mänsklig utveckling. Kyrkan och diakonin är ett i predikan och nattvard och tillsammans är de *koinonia*, en gemenskap. Under festdagarna ordnades det dock inga *seurat*.

Pia Kummel-Myrskog leder Finska Missionssällskapets kyrkliga samarbete.

Ostörd religionsdialog i Oman

Pastor Aaro Rytönen, utsänd av Finska Missionssällskapet i Oman, ökar förståelsen mellan muslimer och kristna på den arabiska halvön.

TEXT: PIRRE SAARIO

ÖVERSÄTTNING: JOHAN MYRSKOG

Aaro Rytönen fungerar sedan 2016 som ledare för centret för religionsdialog, Al-Amara, i Oman på den arabiska halvön. Centret är också Finska Missionssällskapet samarbetspartner sedan 2017.

Den amerikanska reformerta kyrkan grundade Al-Amara på 1980-talet medan religionsdialogens rötter sträcker sig längre bakåt i tiden. Redan på 1890-talet uppstod skolor och sjukhus till en följd av missionsarbetet i Oman. Kyrkans hälsovård expanderade kraftigt på 1960-talet då 90 000 patienter sköttes på missionssjukhusen. Det var bara armén som var en större arbetsgivare än sjukhusen och lokala utbildades också till sjukskötare.

På 1970-talet skedde ett maktskifte i Oman och sultanen började utveckla landet med hjälp av oljetillgångarna. Det ledde till att sjukhusen började skötas om av lokalbefolkningen, medan kristna läkare och sjukskötare fortsättningsvis befann sig i sjukhusen i egenskap av till exempel rådgivare.

– Det långa samarbetet hade fört med sig en stark tillit. Ett läkar-läropar utnämndes till och med till hedersmedborgare här, berättar Aaro Rytönen.

FOTO: PIRRE SAARIO

ÖKAD FÖRSTÅELSE

Al-Amama centret grundades som ett forum för religionsdialog och fredsbygge. Det finns särskilt två teman som är viktiga i centret.

– Det första handlar om att öka förståelsen mellan kristendomen och islam. Vi står som värddar för olika västerländska grupper och ger dem en möjlighet att bekanta sig med muslimer och med islam och vice versa. Vi erbjuder en trygg miljö för frågor för att båda grupperna förhoppningsvis ska kunna förstå varandra lite bättre.

Det andra temat är att erbjuda religiösa ledare i konfliktdrabbade områden en lugn miljö för dialog. Sådana möjligheter finns inte alltid i hemlandet.

– Religion spelar en oerhört stor roll i lösningen av konflikter. Det här förstår vi inte alltid i Finland eftersom vi alltmer blir religionsanalfabeter. Men religionens betydelse ute i världen ökar, säger Rytkönen.

Missionssällskapets förhoppning är att man i Al-Amama även kunde utbilda och stärka medarbetarnas kunskande och förståelse av islam för att i olika länder kunna möta muslimer på ett bättre sätt. Al-Amama har även expertis om hur det går att leva och verka i en miljö med olika religioner.

DISKUTERAR BIBELN OCH KORANEN

Ett av tillvägagångssätten för religionsdia-

log på Al-Amama centret är gemensam läsning av de heliga böckerna. De kristna väljer texter ur Bibeln som behandlar ett visst tema och muslimer gör likadant ur Koranen. Sedan diskuterar man och det är fritt fram att ställa frågor.

– För många muslimer är det här första gången de hör texter ur Bibeln, säger Aaro Rytkönen.

Temat kan i princip vara vad som helst. Rytkönen minns särskilt en diskussion som handlade om gästfrihet.

– En muslimsk man fick en uppenbarelse då han hörde att Jesus bjudit in sig själv till Sackeus och konstaterade att han förstår varför de kristna anser Jesus vara Guds son: Man kan ju inte bara bjuda in sig själv till någon, det kan inte ens sultanen!

I ROLLEN SOM FREDSBYGGARE

Den största delen av Omans befolkning är Ibadi-muslimer. Det innebär att de varken är Shia eller Sunnimuslimer och de betonar den fredliga aspekten av religion.

– I Oman betonas den muslimska världens samhörighet och man tar inte bråk till moskéerna. Ministeriet vakar också noggrannt över vad som predikas i moskéerna, säger Rytkönen.

Oman passar således utmärkt som en plats för religionsdialog.

– Oman är ett land med 4,5 miljoner invånare som inte gör så mycket väsen

av sig. Det påminner faktiskt lite om Finland, omgiven av starka grannar som Saudi-Arabien och Iran. Det är ett tryggt och fredligt land som vill vara med och lösa konflikter. Invånarna är stolta över att inte ha skickat några krigare till Syrien eller Irak.

Nästan hälften av befolkningen, dryga två miljoner är gästarbetare från länder som Filippinerna, Indien, Sri Lanka, Bangladesh och Pakistan. Bland dem finns det många kristna. Sammanlagt finns det kyrkor i Oman på över 80 språk och i huvudstaden Muscat finns det två protestantiska kyrkor som är fulla varje söndag.

– Det är viktigt att poängtera att det finns cirka 4 miljoner kristna i länderna kring Persiska viken.

EN DOLD SKATT

Aaro Rytkönen har tidigare arbetat på Kyrkans utlandshjälp som chef för det internationella nätverket för religionsdialog samt som chef för påverkansarbete. Han och hans familj trivs utmärkt i Oman och beskriver landet som en dold skatt.

– Här finns så mycket skönhet. Berg, hav, öken, arkitektur och konstverk i olika former. Det försöker jag fånga på bild alltid då jag har tid.

”Religion spelar en oerhört stor roll i lösningen av konflikter”, säger missionär Aaro Rytkönen.

“Jesus sökte sig till dem som levde i samhällets marginaler”

160 berättelser om hopp – under detta motto firar Finska Missionssällskapet i år sitt 160-årsjubileum. Verksamhetsledare Rolf Steffansson talar om det kristna hoppet, hur Missionssällskapet ser på sitt uppdrag idag och vad han ser när han blickar framåt.

TEXT: MARIKA BJÖRKGREN-THYLIN

- Sedan första början har Finska Missionssällskapets arbete handlat om att dela det kristna budskapet om hopp i ord och handlingar, säger Rolf Steffansson. Hoppet har fått bli verklighet i människors och samhällens liv.

- Efter 160 år kunde förstås många flera historier om hopp berättas, men de 160 berättelserna får symbolisera allt det goda som Missionssällskapet åstadkommit genom åren tillsammans med sina samarbetspartner utomlands, med församlingarna i Finland och med alla de som arbetat för och stött vårt arbete.

Det är nu ett år sedan Rolf Steffansson välsignades till sin tjänst som verksamhetsledare för sällskapet. Inför firandet av 160-årsjubileet vill han snarare blicka framåt än snegla på historien. Också de 160 berättelserna bör fungera som fönster mot framtiden.

- Det finns en ung generation som växer upp med en yttlig kontakt till mission och Finska Missionssällskapet. Det är viktigt att erbjuda dem en modern bild av mission och på fräscha sätt berätta om vårt arbete. Särskilt de unga behöver inbjudas att vara med och sprida hopp.

- Vår förhoppning är att församlingarna ska ha användning för historierna om hopp när de berättar för sina medlemmar hur det goda budskapet skapar förändring i världen och hur de alla är med i en världsvid kristen rörelse, säger han.

MEDVANDRARE OCH HOPPBARARE

För Finska Missionssällskapet är identiteten som missionsorganisation alltså viktig. Inspiration och modeller för arbetet finner sällskapet i Nya testamentet. I Matteusevangeliet 9 berättas det hur Jesus vandrade omkring i städer och byar,

undervisade och botade sjukdomar. Han fylldes av medlidande med människorna, för de var illa medfarna och hjälplösa.

- Jesus sökte sig till dem som levde i samhällets marginaler och tog sig an dem. Sällskapet har alltid drivits av en vilja att vandra med och ingjuta hopp, säger Steffansson.

- Missionssällskapets mål är att det goda budskapet ska nå ut till alla. Tillsammans med våra samarbetskyrkor vill vi gå över gränser som utesluter människor från Guds kärlek. Målet är att de som står utanför ska komma inom räckhåll för evangeliet. Som kyrka måste vi också själva vara beredda att förändras så att vår gemenskap är öppen och inbjudande.

- Ofta är det de grupper som har störst behov av kyrkans diakoniarbete, till exempel funktionshindrade och etniska minoriteter, som inte känner sig välkomna i kyrkan. Vi bör fråga oss vad vi kan göra för att de ska återfå sitt människovärde och få sina mänskliga rättigheter förverkligade. Kyrkorna växer på områden där människorna upplever att kyrkan verkligen bryr sig om dem.

- När Missionssällskapet ser på sitt arbete idag betonar vi inte lika mycket som tidigare geografi och antalet länder vi jobbar i. Istället söker vi de platser och grupper där vi upplever att behoven är som störst. Ibland gör vi oss själva överflödiga på någon ort eller i något land. Då har vi nått vårt mål. Samtidigt har vi frigjort resurser för att gå vidare till andra som behöver få uppleva glädje, rättvisa och fred som är kännetecknen på Guds rike.

EN KYRKA SOM TJÄNAR

- Vi lever i en värld där allt fler kämpar om de krympande resurserna, vilket leder till

FOTO: ARI VITIKAINEN

ökade motsättningar och extremism. I vår världsdel har det tidigare självklara värvandet om människovärdet minskat, att man ser på sin medmänniska som Guds avbild är inte mera självklart. I denna situation blir kyrkans roll som motrörelse allt viktigare. Kyrkan kan förmedla hopp och visa exempel på förlåtelse, försoning och respekt, poängterar Steffansson.

- Diakoni och mission har alltid hört ihop i Missionssällskapets arbete. När vi predikar det goda budskapet är diakonin en viktig del av kommunikationen. Jag tror att människorna i framtiden får allt svårare att höra vad vi säger, men de kan se vad vi gör.

- Jesus säger att Människosonen inte kom för att bli tjänad utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många. Det vår värld behöver är en kyrka som tjänar mer än den blir betjänad. Därför behöver kyrkan gå utanför sin bekvämlighetszon och söka upp de utstötta och svaga.

- De starka tar för sig och kämpar för att behålla sin position. Så handlar inte kyrkan, den finns till för att tjäna mänskligheten, säger Steffansson.

ATT GÖRA GUDS RIKE SYNLIGT

- Det som ännu efter 160 år driver Finska Missionssällskapet att fortsätta sitt arbete är budskapet om Guds kärlek som vi lärt känna genom Jesus Kristus. Missionssällskapets uppgift är att förmedla hopp åt människorna och göra Guds rike synligt här och nu, men att arbeta med ett evighetsperspektiv tills Guds rike kommer i sin fullhet, avslutar Rolf Steffansson.

Hjälpen når fram

SAMMANSTÄLLNING: JOANNA LINDÉN-MONTES

FÖRSAMLINGEN I FATICK FÅR EN EGEN KYRKA

Under åren 2017-2018 samlade Borgå stift in två stiftskollekter för ett kyrkbygge i Fatick i Senegal. Stiftskollekterna hämtade totalt 18 385 euro. Även privatpersoner deltog i insamlingen. Kerstin och Erik Vikströms bemarkelsesdagsinsamling hämtade 3 310 euro, Karin Rudnäs minneskonto gav 2 389 euro och andra gåvor 2 220 euro. Totalt kom det in 26 304 euro till kyrkbygget.

I Fatick har kyrkbygget så småningom kommit igång. I oktober ifjol var det mesta av pappersarbetet gjort, men eftersom man måste vänta på byggnadstillståndet kom själva arbetet igång först i januari i år då man började dra el och vatten till byggplatsen. Så snart det är klart kan man börja med själva kyrkobyggnaden.

Intill platsen där kyrkan byggs finns ett utbildningscenter för unga kvinnor som kyrkans fadderarbete understöder. Tomten köptes förmånligt redan år 2000. Den lutherska kyrkans administration finns i

Niokhor Sène, Latyr Diouf och Waly Thiau tillsammans med kyrkans president Adama Faye.

FOTO: ANNI TAKKO

Fatick, men trots det har man aldrig haft en skild kyrkobyggnad där. Ett litet rum i samma utrymmen som kyrkans kontor (som tidigare fungerat som butik) har hittills fungerat som Faticks kyrka. Det lilla utrymmet finns alldeles intill torget som

är mycket högljutt just om söndagarna då man ordnar gudstjänster. En egen kyrka ger de kristna i Fatick en starkare identitet, något som är viktigt i en omgivning där 95 procent är muslimer.

Text: Britt-Helen Lindman

BEFOLKNINGEN HAR BÖRJAT ÅTERVÄNDA TILL NORRA SYRIEN

Cirka 760 000 människor har återvänt till Raqqa och Hasaka i norra Syrien. Det kommer ta lång tid förrän livet i Syrien återgår till det normala. Den färsk rapporten, "Picking up the pieces", visar att enbart två procent av de flyktingar som nu återvänt till norra Syrien tidigare fått skydd av det internationella samfundet i Libanon och Turkiet. Resten har varit interna flyktingar i landet. Flyktingarna längtar hem och har tröttnat på att bo i tillfälliga bostäder med bristande service.

Trots att de är oroliga för säkerheten har de valt att återvända. Den största utmaningen för de hemvändande syrierna är sysselsättningen. Riina Isotalo, som koordinerar Missionssällskapets stöd till Syrien, säger att de hemvändande är i stort

behov av hjälp.

Hon säger att förutsättningarna för fred i Syrien står i direkt relation till hur väl man lyckas förebygga spänningar när befolkningen börjar återvända till sina hemorter. Olika folkgrupper har fått olika typer av flyktingstatus, vilket innebär att de får stöd på varierande sätt. Det här skapar också splittring.

Finska Missionssällskapet främjar samhörigheten i Syrien genom att föra samman lokala aktörer, till exempel genom att erbjuda trygga och neutrala mötesplatser. Försoningsdialoger har förts bland annat gällande utbildning, lokalstyre, eldupphör, grundlagen, ekonomiska frågor och den humanitära hjälpen.

Källa: Johannes Jauhiainen, Fingo.fi

Finska Missionssällskapet hjälper befolkningen bygga fred i Syrien. **FOTO:** JOANNA LINDÉN-MONTES

SJUKHUSET I TANK FICK NY LEDARE

I december utnämndes doktor Nadeem Hidayat till ledare för det kristna sjukhuset i Tank, Pakistan, som Finska Missionssällskapet stöder.

Han är den första lokala läkaren på posten. Nadeem är en orädd man, som jobbat länge i området som gränsar till Afghanistan. Sjukhuset är beläget i ett oroligt område, där terrorism och våld är vardag och bromsar utvecklingen. Elavbrotten och den dåliga kvaliteten på dricksvattnet försvårar arbetet. Kvinnornas låga utbildningsnivå och bristen på förmånlig sjukvård avspeglas i den höga barndödligheten.

Doktor Nadeem tvekar inte inför sitt uppdrag, som bjuder på många utmaningar, brist på lokal personal och svåra säkerhetsfrågor.

”Jag har alltid tänkt att jag vill arbeta vid ett missionssjukhus. Jag vill arbeta där andra läkare inte vågar eller vill vistas.

Jag ber med patienterna – de behöver verkligen Gud. Jag vill göra det här arbetet så länge som Gud vill använda mig. Jag vill att majoritetsbefolkningen ska se Kristus genom mitt liv, mitt beteende och mitt sätt att arbeta”, säger han.

Nadeem Hidayat är gift och har två barn, som går i skola i Peshawar. De besöker honom under sina skollov.

Det kristna sjukhuset i Tank firade sitt 150-årsjubileum i oktober 2018. Sjukhusets vision har ända sedan grundandet varit att göra Guds kärlek synlig i området. Sjukhuset fokuserar på fattiga kvinnors och barns hälsa, speciellt rådgivning och födlar. Patienter kommer både från närområdet och från de närliggande bergsområdena. Missionssällskapet senaste utsända vid Tank, Jenni Haunia, verkade vid sjukhuset fram till 2015.

Nadeem Hidayat har funnit sitt kall.
FOTO: PRIVAT

TV-PROGRAMMET ”MIN SKOLA” GER RESULTAT

Under det senaste året har många flyktingbarn från Syrien gjort stora framsteg i sina studier genom att titta på SAT-7-programmet Min skola, som Finska Missionssällskapet stöder. Ett exempel kommer från Libanon, där barn i skolåldern kunnat återhämta sig från sina trauman och kommit igång med inlärningen igen.

”Det har varit ett stort privilegium att arbeta med det här projektet, resultaten har uppmuntrat oss så mycket”, säger Nicoletta Michael, SAT-7:s projektchef.

Nicoletta har varit ansvarig för ett ettårigt projekt som utförts tillsammans med ett utbildningscenter i Libanon. Varje dag har nästan hundra elever kommit till skolan där de inte bara har studerat utan blivit omhändertagna på många olika sätt.

”Det har varit fantastiskt att se deras utveckling. Förutom utvecklat lärande har barnens känsla av stolthet för sitt syriska arv och en respekt för sina kroppar och personliga hygien vuxit fram, värderingar som de kommer att ha med sig hela livet.”

”Många barn visste först inte ens hur man håller en penna, och som följd av de trauman de utsatts för var det några som inte talade eller ens sa vad de hette”, säger

Undervisning med hjälp av tv-programmet Min skola i ett flyktingläger. **FOTO:** SAT-7

Nicoletta.

Barnen gjorde stora framsteg i att läsa och skriva arabiska, engelska och franska samt i matematik.

Min skola skapades 2015 som ett svar på den utbildningskris som drabbat Mellan-

östern och Nordafrika. Nu kommer barnen att fortsätta att titta på tv-programmet Min skola hemma, och deras föräldrar har blivit utrustade vid centret så att de kan hjälpa sina barn att följa läroplanen.

Källa: SAT-7:s nyhetsbrev

Första årskursens flickor uppträder med sång. FOTO: ELINA LIND

Eleverna vid Ebenezer bibelskola vill tjäna Gud

”Genom de unga kristna som studerar vid Ebenezer bibelskola sprids budskapet om en kärleksfull Gud och den räddning som han har förberett till olika delar av Nepal”, säger Elina Lind, som ansvarar för Finska Missionssällskapets kyrkliga arbete i Nepal.

Ebenezer bibelskola finns i landets huvudstad Kathmandu. Bibelskolan grundades år 1992 och är underställd paraplyorganisationen för de kristna församlingarna och samfundet i Nepal, National Churches Fellowship of Nepal (NCFN).

Skolan grundades för att svara på den skriande bristen på utbildad arbetskraft i de växande kyrkorna. Bristen på arbetskraft är fortfarande ett faktum. Det finns idag mycket flera personer med teologisk

utbildning än vad det fanns då skolan grundades, men också antalet kristna har vuxit explosionsartat i Nepal och nya församlingar grundas i rask takt.

Skolan erbjuder unga, som har en 12-årig skolgång bakom sig, en treårig prästutbildning som leder till teologie kandidat, berättar Elina Lind. Ända från början har både män och kvinnor kunnat söka sig till den här utbildningen. I de olika årskurserna varierar kvinnornas andel från 30 till 50 procent. Man håller också

kortkurser och seminarier för församlingarnas pastorer, evangelister och andra ansvarspersoner.

STUDERANDE FRÅN ETNISKA MINORITETER

Ungefär 35–45 procent av studerandena kommer från städer och resten från små församlingar på landet, fortsätter Lind. Största delen av studerandena representerar landets etniska minoriteter. De studerande bor under studietiden i seminariets internat. Eftersom både studerandena

och de sändande församlingarna vanligen är mycket fattiga, är det inte möjligt att uppbära en kursavgift som skulle täcka kostnaderna för kursen och därför stöder bland annat Finska Missionssällskapet skolan ekonomiskt.

Det har funnits plats för endast 45–50

studerande i seminariets internat och därför har man i årtal varit i behov av större utrymmen för att kunna ta in mera studeranden. I december 2016 kunde byggnadsprojektet äntligen sättas igång och i juni 2018 kunde de nya utrymmena invigas.

På bibelskolan inleds varje vardag med en halvtimmes morgonandakt. Under helgerna gör studerandena arbetspraktik i 25–30 församlingar i Kathmandudalen, under sommar- och jullovet i sina egna hemförsamlingar eller på evangelisationsresor till den egna hemtrakten.

FOTO: IIDA RAUDASKOSKI

VILL FÖRKUNNA

Sangita Sunuwar (23) studerar vid Ebenezer på tredje årskursen. Sangita kommer från landsbygden och en stor familj som också omfattar föräldrarnas föräldrar. Farmor som redan gått hädan var den första i familjen som blev kristen när Sangita var 9 år.

”Som barn lyssnade jag gärna när farmor berättade om Jesus, berättar Sangita. Jag tyckte speciellt om de andliga sångerna. De rörde mig på djupet och så blev

också jag kristen.”

Under skoltiden började Sangita drömma om att gå i en bibelskola. Uppmuntrad av mamma och en syster började hon studera teologi vid Ebenezer.

”Efter examen vill jag återvända till hembyn för att jobba med barn- och ungdomsarbete. Jag vill också sprida evangeliet till de ställen där det inte ännu har förkunnats”, konstaterar Sangita.

FOTO: IIDA RAUDASKOSKI

SÖKTE EN KRISTEN GEMENSKAP

Yug Maya Gurung (29) studerar för tredje året vid Ebenezer. Yug Maya kommer från Pokhara och är den enda kristna i en familj med hinduisk bakgrund. I 20-årsåldern hörde Yug Maya evangeliet av kristna vänner. Hon fick också en liten bok av dem, Nya testamentet, som hon läste ivrigt. Hon ville höra mer och började gå i kyrkan på lördagarna, trots att det tog två timmar att gå dit från hemmet.

”Jag tyckte om gudstjänsten. Speciellt berördes jag av att Bibeln berättar om att

Jesus helar människor”, berättar Yug Maya.

Yug Maya började drömma om ett ställe där hon kunde lära sig mer om Gud. Ungdomsarbetsledarna i församlingen berättade för henne om Ebenezer. Föräldrarna var positivt inställda till hennes dröm och hon vågade söka till seminariet.

”Jag är tacksam över min studieplats och hoppas i framtiden att få arbeta med sådana folkslag och människor som ännu inte har hört om Gud”, säger Yug Maya.

FOTO: EBENEZERS BILDARKIV

NYFIKEN PÅ JESUS

Nimraj Jaishi (23) kommer ursprungligen från en hinduisk familj. Hans farfar är en brahminpräst och familjen följde noggrant alla religiösa ritualer och föreskrifter.

När Nimraj var 14 år flyttade han till Surkhet, en stad i södra Nepal, för att studera. Hans studier gick inte så bra och då han inte klarade av tolfte klassens examen, kändes det som om hela hans värld rasade samman. Allt tycktes gå emot honom. Då träffade han kristna och han började gå

i kyrkan. Han undrade vem denna Jesus var.

”Då gick det upp för mig att Jesus har auktoritet, all makt över allt, att han kan förlåta mina synder och att jag har evigt liv i honom efter döden. Jag fick uppleva att livet fick en helt ny mening. Också mina föräldrar blev kristna! Nu vet jag att meningen med mitt liv är att sprida det glada budskapet till andra i vårt land.”

BLEV HELAD

David Mishra (26) kommer från östra Nepal. Hans familj är kristen. När föräldrarna omvände sig från hinduismen fick de utstå mycket motstånd från omgivningen. När David var 4 år gammal fick han astma. Flera år var han i väldigt dåligt skick, varav 2 år på sjukhus.

”Det var svårt för mina föräldrar för inga släktingar vill ha något med oss att göra eftersom vi var kristna, berättar David. När jag var 8 år gammal vägde jag bara 11 kg. Jag brukade titta på när andra barn lekte och min högsta önskan var att jag skulle kunna leka och springa omkring som de.”

”Mina föräldrar och många andra kristna bad för mig i långa tider. När jag var 12

år gammal blev jag helad. Mina föräldrar hade i sin bön till Gud bett att ifall han helar mig vill de offra mitt liv till att tjäna Gud. Jag gav mitt liv åt Jesus. Där började mitt helande.”

”Sen dess har min högsta önskan varit att lära känna Jesus bättre, dag för dag. Jag brukar berätta den goda nyheten var än jag rör mig. Jag har sett hur många har fått ett nytt liv. Efter studierna vill jag återvända till min hembygd och predika en sund kristen lära. Det finns sådana som lär ut villoläror. Jag önskar också att få sprida evangeliet i områden där människor inte tidigare hört om Jesus. Det kommer inte att bli lätt. Men jag är inte intresserad av ett liv i bekvämlighet - jag vill tjäna Gud.”

FOTO: EBENEZERS BILDARKIV

Borgå svenska domkyrkoförsamling har understött tillbyggnaden av Ebenezer bibelskola. Också Matteus församling understöder bibelskolan. Britt-Helen Lindman sammanställde texten.

Tack vare tillbyggnaden kan Ebenezer ta emot flera elever.

FOTO: ELINA LIND

Frivilliga medhjälpare. Alla inkomster från försäljningen går till hjälpbehövande genom diakonin och missionen.

Ett besök på Missionsstugan i Pedersöre

TEXT OCH FOTO: CAMILLA SKRIFVARS-KOSKINEN

En tidig måndagmorgon svänger jag in på parkeringsplatsen vid Missionsstugan mitt emot Pedersöre kyrka. Missionsstugan är Pedersöre församlings lopptorg som är öppet klockan 15-19 alla vardagar.

När jag kliver in genom dörren möts jag av uppstaplade bananlådor, säckar med inlämnade kläder och ett bord med diverse husgeråd, leksaker och annat. Allt är varor som lämnats in under helgen och som nu behöver sorteras. Varorna kan lämnas in i containrar utanför Missionsstugan. De sorteras för att säljas i butiken eller sändas till samarbetspartner i de baltiska länderna.

”Det finns mera på vinden”, säger Hedvig Sandberg, en av de frivilliga som varje måndag jobbar med att sortera de inkomna varorna. Hon tillsammans med nio andra jobbar flitigt med att plocka upp, sortera, plocka om i hyllor och på klädstänger, dammsuga och undersöka elapparater.

De har kommit hit redan klockan åtta på morgonen och räknar med att vara hemma omkring 20 på kvällen. Andra kommer några timmar på förmiddagen och några kommer när försäljningen börjar klockan 15. Det finns kring 100 namn på frivilliglistan, en del är regelbundet medan andra dyker upp vid sorterings- eller packningstälkon. Byarna i Pedersöre har ansvar för städningen en månad per by. Eftersom det är 11 byar, hjälps alla åt i december.

”Vi är tacksamma för allt som vi får in. Om folk inte skulle lämna in saker, så skulle vi inte heller ha någonting att sälja. Och då skulle vi få sätta lapp på luckan. Men som läget är nu slår försäljningen i Missionsstugan rekord i inkomster varje år”.

Krister Knuts räknar ut att i medeltal säljer man för cirka 3 000 euro i veckan. De flesta varorna kostar mellan 20 cent och 2 euro. Alla inkomster från Missionsstugan går till hjälpbehövande när och fjärran genom diakoni och mission.

Fyra gånger i året kör man ner med långtradare till Lettland

och Litauen och 4-5 mindre bilar till Estland. Man räknar med att man skickar iväg cirka 6 000 biståndslådor per år.

Också i Missionstugan märker man av återvinningstänkandet. Folk blir mer och mer medvetna om miljön och i och med att medierna också lyfter fram temat så hittar fler och fler till Missionsstugan. År 2018 blev igen ett rekordår med 156 000 euro i intäkter.

De flesta frivilliga är pensionärer och när jag frågar varför de började som frivilliga är svaret: Jag blev pensionär och ville ha en gemenskap och någonting att göra. Rutiner, fyller en annan i.

”Det är också intressant och givande att vid Missionsstugan träffa och hjälpa nyfinländare”, säger Monica Kock. När vi slår oss ner vid förmiddagskaffet är stämningen god och man diskuterar allt mellan himmel och jord. Om några timmar går de på lunch tillsammans och nu diskuteras vilken restaurang man ska välja idag.

Så behövs det mera frivilliga? Ja, alla som vill vara med är välkomna och speciellt på måndagar behövs det hjälp.

VART GÅR PENGARNA?

Finska Missionssällskapet fick år 2018 över 70 000 euro i understöd av Missionsstugan.

Kyrkans Utlandshjälp, Svenska Lutherska Evangeliföreningen, Mission Aviation Fellowship, Nada Nord m.fl. fick också stöd.

Vissa månader har Missionsstugan samlat medel till hjälpbehövande i regionen genom den lokala diakonin i flera församlingar. Stödsumman blev sammanlagt 42 000 euro.

Missionsfesten 11.5 i Helsingfors

Vems är
framtiden
och hoppet?

Lördagen den 11 maj 2019
Petruskyrkan,
Skogsbäcksvägen 15, Helsingfors

En dag om mission och internationellt ansvar

10.00 **Brunch med inslag från världen**
Vad innebär talet om framtid och hopp i Petrus församling, för Finska Missionssällskapet och för kyrkan i världen?

12.30 **Workshoppar för alla smaker**
Allt från Motion & Mission-promenad till förbön, lovsång och bibelstudium samt samtal om den världsvida kyrkan och vårt ansvar.

14.00 **Kaffe**

15.00 **Samtal i soffan: 160 år av hopp**
Verksamhetsledaren i samspråk med utländska och inhemska gäster. Musikprogram.

17.00 **Middag**

18.00 **Födelsedagsfest: Finska Missionssällskapet 160 år**
En resa i ord och bild med missionärer och medarbetare i olika länder. Musikprogram.

19.30 **Café 160.** Våfflor, fri samvaro och musikprogram.

Medverkande är bl.a. verksamhetsledare Rolf Steffansson, generalsekreterare Happiness Gefi från Tanzania, biskop emeritus Erik Vikström, kyrkoherde Daniel Björk, chefen för kyrkligt arbete Pia Kummel-Myrskog, avdelningsskötare Ann-Katrin Store, pastor Benjamin

Sandell, missionärerna Christina och Andrey Heikkilä. För musiken står kantor Liisa Ahlberg, Susanna Björkstrand, Johan Myrskog och Furahakören.

Anmälan för maten senast fredag 3.5.2019 till tfn 09 2340 7100 eller e-post: petrus.fors@evl.fi. Matpaketets pris är 20 euro, studerande och barn 10 euro.

Programmet är en del av Finska Missionssällskapet 160-årsfirande.

Välkommen!

Finska Missionssällskapetets årsmöte 18.5 i Jyväskylä

Missionssällskapetets årsmöte hålls lördagen 18.5.2019 kl.10 på stadsteatern i Jyväskylä (Vapaudenkatu 36). Samma dag ordnas en svensk kyrkodag i samarbete med Kyrkans central för det svenska arbetet. Programmet hålls i Kuokkala kyrka, Syöttäjänkatu 4. På programmet står bland annat:

10.30 Svenskan i exil – hur mår de finlandssvenska språköarna med Kjell Herberts, Siw Nykänen och Erik Rosenlew

14.00 Gudstjänst med Rolf Steffansson, Eivor Pitkänen, Amigo Choral och Jyväskylä svenska skolas kör

16.00 Seminarier

1. Modersmålet är trons språk – psalmer med svenska kören från Lahtis och Ingmar Hokkanen

2. Människa vad är du värd – samtal kring människovärde med Björn Vikström, Claus Terlinden, Pia Kummel-Myrskog och Atahualpa Hernández från Colombia.

19.00 Konsert med Amigo Choral, Pekka Simojoki och Sören Lillkung

Måltider och kaffe till självkostnadspris. Ytterligare information och anmälan på <https://www.lyyti.in/svenskkyrkodag2019>

KOMMANDE EVENEMANG

2.3.2019: Petra-brunch på Café Torpet klockan 10 med Britt Mari Björklund. Arr. Petrus församling.

9.3.2019: Kvinnofrukost i församlingshemmet i Karleby klockan 9.30. Ann-Christin Mannström och Camilla Skrifvars-Koskinen medverkar.

13.3.2019: Eira pensionärer klockan 14, Kaserngatan 28, 3:e vån. Reseskildring från Nepal, Pia Gadding och Maria Westerling.

16.3.2019: Sångkväll i Pedersöre kyrka klockan 19 till förmån för Finska Missionssällskapets arbete.

30-31.3.2019: Missionshelg i Vasa. På lördag missionsafton klockan 18-19.30, Stora församlingssalen. Rolf Steffansson och Martin Sandberg m.fl. medverkar. Söndag mångkulturell högmässa klockan 13 i Trefaldighetskyrkan. Predikan Rolf Steffansson. Kyrkkaffe. Arr. Vasa svenska församling.

7.4.2019: Raseborgs prosteris missionsdag i Sjundeå. Högmässa klockan 12, predikan Rolf Steffansson. Samling efteråt på församlingshemmet med Rolf Steffansson kring temat "Berättelser om hopp – Finska Missionssällskapet 160 år".

27.04.2019: Kvinnofrukost klockan 10-12 i Jeppo församlingshem. Camilla Skrifvars-Koskinen medverkar.

30.4.2019: Valborgsmässafton i Pargas församlingshem klockan 18 med Maria Westerling. Arr. Väståbolands svenska församling.

11.5.2019: Missionsseminarium "Vems är framtiden och hoppet?" klockan 10-21, Petruskyrkan, Skogsbäcksvägen 15, Helsingfors. Se programmet på föregående sida.

Jennie Storbacka, en av kvällens artister. FOTO: TUOMAS SALOMAA

Konserten Joy to the World spred glädje till Etiopien

Lördagen 8 december ordnades välgörenhetskonserten Joy to the World i Sibbo kyrka. Arrangörer var Sibbo svenska och finska församlingar tillsammans med Finska Missionssällskapet. Under kvällen fick publiken ta del av både äldre och nyare julsånger, framförda av de strålande solisterna Elias Kaskinen, Jennie Storbacka, Paulina Biström, Tika Sevón Liljegren och Andreas Forsberg. Solisterna ackompanjerades av JTW Orchestra, en orkester bestående av 20 proffsmusiker under ledning av församlingens kantor Mauriz Brunell. Trots snöoväder lockade konserten 680 åhörare. Intäkterna på 7 500 euro gick till arbetet bland utsatta barn i Etiopien.

FINSKA MISSIONSSÄLLSKAPETS KONTONUMMER

Gåvor från privatpersoner:

IBAN: FI38 8000 1400 1611 30

BIC: DABAFIHH

Ålandsbanken FI49 6601 0001 0970 21

Testamenten

Tarja Larmasuo, tfn 020-7127 204

Församlingarnas kollekt m.m.

IBAN: FI25 8000 1600 0607 10

BIC: DABAFIHH

Frivilliga bidrag till tidningen Mission

IBAN: FI25 8000 1600 0607 10

BIC: DABAFIHH

Märk betalningen: TIDNING

Maja Haikolas minnesfond

skriv MAJA i meddelanderutan

IBAN: FI38 8000 1400 1611 30

BIC: DABAFIHH

Födelsedags- eller minneskonton

Britt-Helen Lindman,

tfn 020-7127 266

ANDAKT

SÄND DITT BRÖD ÖVER VATTNET

Finska Missionssällskapet har en lång tradition av att arbeta i u-länder. Mycket har hunnit hända under de 160 år Missionssällskapet verkat. Mycket har förändrats både här hemma och ute i världen, också i de länder dit sällskapet sänt ut sina missionärer. Många är de budbärare med olika utbildningar och uppgifter som tagit sin kallelse på allvar och åkt ut till främmande länder. De har lärt sig nya språk och mött nya kulturer och förkunnat det glada budskapet både i ord och handling, och gett människor hopp och framtidstro.

Det var en liten skara hängivna missionsvänner som sett en syn och startade det arbete som Missionssällskapet alltjämt fortsätter. Att arbetet och arbetsformerna ser annorlunda ut idag än för 160 år sedan är självklart. Världen i dag ser annorlunda ut än den gjorde för bara 40 eller 50 år sedan. Men glädjebudet om en Frälsare för alla lever vidare och förkunnas idag på många olika språk. Många skakade säkert på huvudet då på 1860-talet och tyckte att hela företaget med att sända ut missionärer till Afrika var dåraktigt. Finland hade nödår och då kan

man tänka sig att det låg nära till hands att tänka, att vi inte har råd med sådant. Man måste först ta hand om människorna i sin familj och släkt eller på den egna orten och i det egna landet. Vi kan både se och höra likadana tankegångar idag, trots att vi inte har nödår utan tvärtom lever i en välfärdsstat. Men orden "Gå ut och gör alla folk till lärjungar" ljuder alltjämt och människor kallas till olika uppgifter i Guds rike.

När jag skriver denna betraktelse har jag just deltagit i Trettondagens vagningsmessa i Borgå domkyrka, där en vigdes till präst, tre till diakoner och två välsignades till tjänst som ungdomsarbetsledare, alla sex kvinnor. Arbetare till tjänst i Guds rike behövs alltjämt. Det arbetet utvecklas och förändras med tiden, men uppgifterna tar inte slut. Gud kallar alltjämt människor till tjänst, människor med olika begåvningar och uppgifter, vilket biskop Björn Vikström också framhöll i sin predikan.

Trettondagens berättelse om stjärnan som visar vägen för stjärntydarna från Österlandet fick en fortsättning. Stjärntydarna vände tillbaka till sina länder och

och blev måhända de första missionärerna, som berättade om sina upplevelser vid krubban i Betlehem. Och Jesu senare efterföljare, börjande från hans lärjungar, fram till vår tid fortsatte och fortsätter att förkunna det glada budskapet. Också vårt land fick del av budskapet för länge sen. Glädjebudet om att en Frälsare har fötts har gått vidare och måste gå vidare till alla folk och länder. Det är det uppdrag Jesus gav sina lärjungar då han skiljdes från dem. Det är det uppdraget vi är satta att förvalta. Uppdraget gäller inte bara präster, diakoner, ungdomsarbetsledare och kyrkans anställda utan oss alla som kallar oss kristna och vill leva ut vår tro. Vi är kallade att göra det i olika uppgifter i kyrkan och i samhället.

Predikarens ord ljuder än idag: "Sänd ditt bröd över vattnet, en dag får du det åter." (Pred.11:1) Att dela det glada budskapet i ord och kärlekens handlingar gäller alltjämt, både här hemma och ut till människor i andra länder.

Ann-Britt Hedman
pensionerad prost

Studenter vid Ebenezer bibelskola i Kathmandu, Nepal.
FOTO: JOANNA LINDÉN-MONTES